

“Ρέκβιεμ για ένα ταξίδι χωρίς επιστροφή”

Σήμερα θα ξεκινήσω να μιλάω για να πω αυτά που πρέπει να αποτυπωθούν ως μια αυθεντική κατάθεση ψυχής στην επαναστατική μνήμη. Την δική μου κατάθεση ψυχής για ένα γεγονός το οποίο αποτέλεσε τον πυροκροτητή για την εντατικοποίηση της ένοπλης εφόδου στα χειμερινά ανάκτορα της εξουσίας. Ένα γεγονός το οποίο συνέβαλε αποφασιστικά στην δημιουργία ενός σημείου χωρίς επιστροφή για όσους σπλίστηκαν και φόρτωσαν στις βαλίτσες τους όνειρα και ελπίδες για έναν κόσμο ελευθερίας, σε μια τέτοια βαλίτσα φόρτωσα και εγώ το μίσος μου μαζί με ρούχα και μερικά ενθύμια και έφυγα οριστικά από το σπίτι μου μια μέρα πριν η αστυνομία εισβάλει για να με εντοπίσει και να με πάει σιδηροδέσμιο να καταθέσω στο δικαστήριο των μπάτσων-δολοφόνων. Έβαλα φωτιά στις γέφυρες της παρελθοντικής μου ζωής και πέρασα στις γραμμές του παράνομου αναρχικού αγώνα. Παρότι ήμουν δεκαέξι χρονών είχα πλήρη επίγνωση των πράξεων μου και γνώριζα ότι αν και είχα πολύ μεγαλύτερο ηθικό ανάστημα από ότι όλα αυτά τα γελοία ανθρωπάκια που βρισκόντουσαν σε αυτή την αίθουσα, δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα να ειπωθούν όλα όσα πρέπει, δεν ήταν ούτε ο κατάλληλος χρόνος, ούτε εγώ ήμουν πραγματικά έτοιμος συνειδησιακά να σηκώσω ένα τέτοιο ιστορικό βάρος. Για αυτό και προτίμησα να σιωπήσω και να αφοσιωθώ στον πόλεμο εναντίων της εξουσίας, στον ίδιο πόλεμο που εφτά χρόνια μετά βρίσκομαι στην ίδια θέση μάχης ως αιχμάλωτος. Ένα ιστορικό βάρος που απέφυγα προσωρινά αλλά ποτέ δεν αποποιήθηκα και θα το σηκώσω τώρα.

Το δικαστήριο στο οποίο αρνήθηκα να παρευρεθώ αλλά και αυτό που θα ακολουθήσει επιχειρούν να βάλουν ένα τέλος με την μορφή της θεσμικής επικύρωσης σε μια πτυχή της ανατρεπτικής ιστορίας, μια πτυχή που ντρόπιασε την δημοκρατία καθώς ανέδειξε το άρωμα του θανάτου που σέρνει πίσω της. Η συγκεκριμένη πτυχή, αναπόσπαστο κομμάτι μιας ιστορίας που θα υπάρχει όσο οι καταπιεσμένοι θα εξηγείρονται ενάντια στους καταπιεστές τους, διαδραματίστηκε ένα βράδυ της 6ης Δεκεμβρίου του 2008 στην συμβολή των οδών Μεσολογγίου και Τζαβέλα στα Εξάρχεια.

Αυτά που θα πω σε καμία περίπτωση δεν λέγονται ώστε να διευκολύνουν τους δικαστικούς μηχανισμούς να εκδώσουν μια μελλοντική δίκαιη ετυμηγορία. Δεν πιστεύω ούτε στους νόμους, ούτε στα δικαστήρια, ούτε στις φυλακές που υψώνονται απειλητικές για να πειθαρχήσουν όσους αποκλίνουν από την έννομη τάξη θάβοντας τους ζωντανούς ανάμεσα σε τσιμέντο και κάγκελα.

Έχω το θάρρος να πιστεύω στην δύναμη του ελεύθερου ανθρώπου, στην δυνατότητα του αυτοκαθορισμού του μέσα σε έναν κόσμο καθολικής υποταγής, στην προοπτική της αναρχικής επανάστασης και στην πρακτική της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης.

Θα ξεκινήσω την αφήγηση μου με γνώμονα να απευθυνθώ στην ιστορία, να σταθώ αντάξιος απέναντι της, να συμβάλω στην δημιουργία μιας καθαρής παρακαταθήκης που δεν θα λερώνει την μνήμη των νεκρών μας, να στείλω ένα αντάρτικο σινιάλο σε εκείνους που ενδιαφέρονται να γίνουν οι δράστες που θα διαμορφώσουν την εξέλιξη της όπως της αρμόζει. Με συνεχή αγώνα, με όλα τα μέσα, με πάθος για την ελευθερία και μίσος για όσους συντηρούν την νέα τάξη πραγμάτων βαμμένη στο αίμα όσων αντιστάθηκαν στην παντοδυναμία της.

Το κύκνειο άσμα για την φίλια μου με τον Αλέξανδρο ξεκινάει...

Με τον Αλέξανδρο γνωρίστηκα στο σχολείο, αρχίσαμε να κάνουμε πολύ παρέα καθώς μέναμε σχετικά κοντά. Ήταν ένας άνθρωπος που σιχαίνονταν τους καθωσπρεπισμούς και την υποκρισία που επικρατούσε στο σχολικό μας περιβάλλον. Πάντα έψαχνε να βρει διεξόδους απέναντι σε αυτή την συνθήκη και κάπου εκεί ταίριαξαν τα χνώτα μας. Γνωριστήκαμε καλά μέσα από τις κοπάνες που κάναμε δραπετεύοντας από την ρουτίνα της σχολικής πλήξης, τους ατελείωτους περιπάτους μας εξερευνώντας άγνωστα για εμάς σημεία της πόλης, τις καθημερινές μας κουβέντες και τις συζητήσεις μας για όλα όσα μας προβλημάτιζαν. Ο καιρός περνούσε και εμείς συνεχίζαμε να βαδίζουμε σε μονοπάτια διευρυμένων αναζητήσεων και έντονων αμφισβητήσεων για τον κόσμο που μας περιτριγύριζε.

Γύρω στα 14 είχαμε την πρώτη μας επαφή με τους αναρχικούς, μας άρεσε όταν βλέπαμε στην τηλεόραση εικόνες από συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας, ήταν κάτι που με τις άγουρες αντιλήψεις μας που είχαμε αρχίσει να σχηματίζουμε το θεωρούσαμε ως έναν τρόπο αντίστασης στην καθημερινή αδικία των κοινωνικών ανισοτήτων. Εξάλλου για εμάς που όλη την ημέρα αλητεύαμε σε πάρκα και πλατείες δεν ήταν και δύσκολο να αντιπαθήσουμε την αστυνομία ακόμα και από ένστικτο μπορούμε να πούμε. Είχαμε δει τους μπάτσους να ξεφτιλίζουν μετανάστες στο κέντρο της Αθήνας, είχαμε δει τον τρόπο με τον οποίο συμπεριφερόντουσαν στους τοξικό-εξαρτημένους και στους άστεγους προσβάλλοντας τους. Αυτά βέβαια είναι πράγματα που με μερικές βόλτες στο κέντρο της Αθήνας μπορεί να δει ο καθένας. Η αντίφαση που βιώναμε όμως ήταν όταν τους βλέπαμε να υποκλίνονται και να γλύφουν τους πλούσιους εκεί που μέναμε. Εκεί καταλάβαμε πραγματικά τι διπρόσωπα σκουλήκια και θρασύδειλοι είναι αυτή η σιχαμένη φάρα.

Έτσι πήραμε την απόφαση να κατέβουμε μαζί σε μια πορεία να δούμε από κοντά όλα αυτά τα οποία παρατηρούσαμε και για τα οποία είχαμε αναπτύξει ένα έντονο ενδιαφέρον. Έτσι και έγινε θυμάμαι ακόμα η πρώτη πορεία που είχαμε κατέβει ήταν εκείνη της 17ης Νοεμβρίου το 2007. Τότε είχαν υπάρξει συγκρούσεις με τους μπάτσους στις οποίες είχαμε συμμετάσχει και εμείς. Βέβαια τότε είμασταν πολύ διστακτικοί, απλώς ακολουθούσαμε και αντιγράφαμε τις κινήσεις των ανθρώπων που συγκρούονταν με την αστυνομία. Είδαμε από κοντά άσχετους ανθρώπους να τσακίζονται στο ξύλο από τους ΜΑΤατζίδες, νιώσαμε την ασφυξία που προκαλούν τα δακρυγόνα και βιώσαμε για πρώτη φορά την αστυνομική καταστολή των διαδηλώσεων. Μόλις τελείωσε η πορεία κατεβήκαμε στα Εξάρχεια όπου καθίσαμε μέχρι αργά το βράδυ συζητώντας τα γεγονότα με έναν ενθουσιασμό για αυτό που μόλις είχε γίνει. Τον ενθουσιασμό που νιώθουν όλοι οι άνθρωποι όταν αρχίζουν να έρχονται σε επαφή με την αυθεντική πλευρά της ζωής.

Ένα σημαντικό σημείο αναφοράς υπήρξε για εμάς η αντιφασιστική πορεία στις 2 Φεβρουαρίου του 2008, τότε είχε καλεστεί συγκέντρωση από την Χρυσή Αυγή για τα Ίμια και οι αναρχικοί είχαν καλέσει σε αντισυγκέντρωση με στόχο να συγκρουστούν με τους φασίστες.

Είμασταν και εμείς εκεί και είδαμε τους φασίστες να βγαίνουν πίσω από τις γραμμές των ΜΑΤ για να μαχαιρώσουν συντρόφους, είδαμε τα γουρούνια της αστυνομίας να συντονίζουν τις εφόδους τους μαζί τους. Είδαμε συντρόφους να μαχαιρώνονται και φασίστες να τσακίζονται από τα τσεκούρια και τα παλούκια των συντρόφων. Και για να μην ξεχνιόμαστε οι άνθρωποι που βρισκόντουσαν στην εμπροσθοφυλακή των φασιστών είναι τώρα βουλευτές του ελληνικού

κοινοβουλίου, αναφέρομαι στον Ηλία Παναγιώταρο, τον Γιάννη Λαγό και τον Ηλία Κασιδιάρη πριν αποκηρύξουν το παρελθόν τους και επικαλεστούν την νομιμότητα και την δημοκρατία.

Μόλις τελείωσε η συμπλοκή με τους φασίστες και τους μπάτσους κλειστήκαμε στην Πρυτανεία και περιμέναμε μέχρι το βράδυ όπου και αποχωρήσαμε συντεταγμένα με πορεία. Η πορεία τότε είχε χτυπηθεί από την πρώτη στιγμή που στάθηκε στον δρόμο από τους μπάτσους και είχαν υπάρξει προσαγωγές, συλλήψεις και τραυματισμοί.

Από τότε σχεδόν σε καθημερινή βάση κατεβαίναμε στα Εξάρχεια και αρχίσαμε να έχουμε επαφές με ανθρώπους που σύχναζαν και αυτοί εκεί. Ξεκινήσαμε να διαβάζουμε αναρχικά έντυπα, να ενημερωνόμαστε από σελίδες αντιπληροφόρησης, να συχνάζουμε σε καταλήψεις όπως η Βίλα Αμαλίας και Πραποπούλου. Ταυτόχρονα συμμετείχαμε και σε όλες τις διαδηλώσεις εκείνης της περιόδου που αφορούσαν τις μεταρρυθμίσεις στο ασφαλιστικό και τα φοιτητικά ενάντια στον γνωστό νόμο πλαίσιο με μοναδικό κίνητρο τις συγκρούσεις και τις αναταραχές στον δρόμο στις οποίες συμμετείχαμε κάθε φορά με μεγαλύτερη θέληση και αποφασιστικότητα.

Την ίδια περίοδο μαζί με κάποιους άλλους μαθητές δημιουργήσαμε μια αναρχική συλλογικότητα με το όνομα αναρχική επίθεση μαθητών και κάναμε και κάποιες συνλεύσεις με θέμα τα σχολεία και τον ρόλο της εκπαίδευσης στην λειτουργία της κοινωνικής μηχανής.

Θυμάμαι επίσης λίγες μέρες πριν την 17η Νοεμβρίου του 2008 είχαμε συμμετάσχει στην επίθεση στην νεολαία του ΠΑΣΟΚ που τότε είχε τα γραφεία της στα Εξάρχεια. Το περιστατικό είχε διαρκέσει αρκετή ώρα γιατί οι ΠΑΣΠΙΤΕΣ είχαν προσλάβει κάτι μπράβους για να τους προστατεύουν όπως είχαν κάνει και τα προηγούμενα χρόνια στις πορείες της 17N όπου μάλιστα οι μπράβοι τους είχαν επιτεθεί σε αναρχικά μπλοκ και ουσιαστικά η αντιπαράθεση δεν ήταν με την νεολαία του ΠΑΣΟΚ αλλά με τους μπράβους που φύλαγαν τα γραφεία τους. Στο τέλος καταφέραμε να φτάσουμε μέχρι τα γραφεία τους και όσοι δεν πρόλαβαν να κλειδωθούν μέσα δέχθηκαν την περιποίηση που τους αναλογούσε με αποτέλεσμα την επόμενη μέρα ο φοιτητής της ΠΑΣΠ που κρατούσε την σημαία του Πολυτεχνείου να είναι με σπασμένο χέρι σε όλες τις φωτογραφίες που κοσμούσαν τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

Το επόμενο γεγονός που ανασύρω από την μνήμη μου είναι στην συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια της Ευελπίδων για τους τότε φυλακισμένους αναρχικούς Τσουραπά και Κοντορεβυθάκη που δικαζόντουσαν για εμπρηστική επίθεση σε γραφεία της δημοτικής αστυνομίας, μόλις τελείωσε το δικαστήριο οι αλληλέγγυοι που βρισκόμασταν εκεί φύγαμε πεζοί προς τα Εξάρχεια, στο ύψος του Πεδίου του Άρεως έγινε συμπλοκή με δυο μπάτσους από την ομάδα Z από τους οποίους πάρθηκαν και τα κράνη που είχαν αφήσει πάνω στις μηχανές τους, κατά την διάρκεια της συμπλοκής τότε οι μπάτσοι είχαν τραβήξει όπλα και πυροβόλησαν αρκετές φορές όχι μόνο στον αέρα αλλά και σημαδεύοντας κόσμο για να μας τρέψουν σε φυγή.

Επόμενο καρέ σε αυτή την αφήγηση είναι εκείνη η καταραμένη νύχτα της 6ης Δεκεμβρίου. Καθόμουν εγώ, ο Αλέξανδρος και κάποια άλλα παιδιά στον πεζόδρομο της Μεσολογγίου όπως κάναμε σχεδόν σε καθημερινή βάση.

Μετά από λίγη ώρα ήρθε ένας σύντροφος και μας πρότεινε να πάμε στην Χαριλάου Τρικούπη να περιμένουμε να περάσει κάποιο περιπολικό για να του πετάξουμε κάτι πέτρες που είχε

μαζέψει. Όντως λοιπόν πήγαμε και περιμέναμε ενώ ο Αλέξανδρος καθόταν πιο πίσω. Μετά από λίγη ώρα πέρασε το περιπολικό με τον Κορκονέα και τον Σαραλιώτη.

Χωρίς να το ξέρω το πλήρωμα του χρόνου είχε φτάσει για όλους μας, ήταν η στιγμή που θα άλλαζε τα πάντα. Η κλεψύδρα της ζωής γύρισε την στιγμή που η πέτρα έπεφτε πάνω στο περιπολικό του Κορκονέα. Στην συνέχεια γυρίσαμε και καθίσαμε στον πεζόδρομο μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά ενώ ο Κορκονέας με τον Σαραλιώτη πέρασαν με το περιπολικό από την Ζωοδόχου Πηγής για να δουν ποιοι τους επιτέθηκαν εκεί ξαναπετάχτηκαν από μας προς το περιπολικό κάποια μικροαντικείμενα, αφού λοιπόν είδαν την παρέα μας πήγαν πάρκαραν το περιπολικό στην διμοιρία των ΜΑΤ που φυλούσε τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ και κατέβηκαν πεζοί στην συμβολή των οδών Τζαβέλα και Ζωοδόχου Πηγής.

Μόλις είδαμε τους μπάτσους σηκωθήκαμε για να φύγουμε καθώς πιστέψαμε ότι μαζί με αυτούς θα είχε έρθει και η διμοιρία των ΜΑΤ όπως γίνεται συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις. Εκείνη την στιγμή οι δυο μπάτσοι άρχισαν να βρίζουν και τότε παρατηρήσαμε ότι είχαν έρθει μόνοι τους χωρίς κάποια υποστηρικτική αστυνομική δύναμη. Έτσι κάποιοι από εμάς κινήθηκαν προς το μέρος τους και ο Αλέξανδρος ο οποίος είχε πάει πιο μπροστά τους πέταξε κάτι μπουκάλια μπίρας από αυτά που πίναμε. Μετά από ελάχιστα δευτερόλεπτα ο Κορκονέας έβγαλε το όπλο του και ολοκλήρωσε με σφαίρες την συγκεκριμένη αντιπαράθεση που είχε ξεκινήσει πριν λίγη ώρα.

Μια σφαίρα στην καρδιά του Αλέξανδρου για να κλείσει ο κύκλος της παντοδυναμίας της κρατικής μηχανής. Μια κηλίδα από αίμα στον πεζόδρομο της Μεσολογγίου για να ανοίξει ο κύκλος της εξέγερσης που έκανε συντρίμια την έννομη τάξη και έσπειρε το χάος και την αναρχία σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας.

Όπως είναι λογικό οι συνήγοροι υπεράσπισης προσπάθησαν και θα προσπαθήσουν να ισχυριστούν ότι ήταν μια κακιά στιγμή, ένας εξοστρακισμός, ένα μεμονωμένο περιστατικό. Από την δική μου οπτική όσο αντιφατικό και αν ακούγετε σε δικαστικό και όχι φυσικά σε πολιτικό επίπεδο κάτι τέτοιο εξυπηρετεί και τις δικές μου επιθυμίες. Δεν πιστεύω στον θεσμό του εγκλεισμού καθώς τον θεωρώ ένα από τα εργαλεία της δημοκρατικά χορηγούμενης με δόσεις φρίκης που έχει στο οπλοστάσιο της η κυριαρχία για να εξασφαλίζει την ομαλή αναπαραγωγή της.

Πιστεύω στην επαναστατική αυτοδικία και στην προσπάθεια του κάθε ανθρώπου να λύνει μόνος του τους λογαριασμούς του μακριά από την διαμεσολάβηση των μπάτσων, των δικαστών, των νόμων, των φυλακών, της επιστημονικά μελετημένης καταστολής, της τεχνοκρατικής ασχίμιας που λερώνει την ομορφιά των άγριων ενστίκτων και της ελεύθερης βούλησης. Κατά συνέπεια για μένα στους μπάτσους-δολοφόνους αξίζει μια χαοτική πιθανότητα μιας προοπτικής να παρθεί εκδίκηση για όλες τις χαμένες ψυχές που αναζητούν την δική τους βίαιη λύτρωση. Αυτό είναι το μόνο δίκαιο στο δικό μου σύστημα αξιών.

Εξάλλου εμείς δεν βασανίζουμε ανθρώπους όπως κάνει συστηματικά ο σύγχρονος εξουσιαστικός πολιτισμός, το μεγαλύτερο τερατούργημα στην ιστορία του ανθρώπινου γένους, που έχει καταφέρει να κανονικοποιήσει ακόμα και τον θάνατο και να θέσει στην υπηρεσία της κυριαρχίας του τις λέξεις και τα νοήματα μέσα από τους μηχανισμούς προπαγάνδας των πάντοτε αντικειμενικών παγκόσμιων ενημερωτικών κέντρων.

Γιατί όλοι εμείς οι εχθροί της εξουσίας μπορεί να έχουμε συμβιβαστεί με την φυλακή ή ακόμα και τον θάνατο ως ένα πιθανό ενδεχόμενο όμως ποτέ δεν έχουμε αποδεχτεί την ύπαρξη του ως μια είδηση στην κατασκευασμένη εικονική πραγματικότητα από την οποία βομβαρδιζόμαστε.

Το πιο γελοίο της υπόθεσης είναι η προσπάθεια που γίνεται από τους προπαγανδιστικούς μηχανισμούς της κυριαρχίας να προβληθούν οι δολοφονίες που διαπράττουν οι μπάτσοι ως μεμονωμένα περιστατικά από διαταραγμένες προσωπικότητες, ως ατυχήματα που πάντοτε συμβαίνουν από αμέλεια.

Οι δολοφονίες των μπάτσων δεν είναι ούτε μεμονωμένα περιστατικά ούτε ελληνικό φαινόμενο. Είναι η ακραία έκφραση της δημοκρατικής επιβολής ενάντια στο κοινωνικό περιθώριο, στους φτωχοδιάβολους, τους παραβατικούς, τους ανυπότακτους, τους μετανάστες, είναι η επιβεβαίωση της ύπαρξης του απελευθερωτικού πολέμου όταν αυτές οι δολοφονίες εφαρμόζονται στοχευμένα εναντίων όσων εξεγερμένων μάχονται ένοπλα την κυριαρχία με την φλόγα της ελευθερίας να καίει στην καρδιά τους.

Είναι η λογική συνέπεια των αντιλήψεων γύρω από τον ρόλο τους με τις οποίες αυτά τα άτομα γαλουχούνται για να στελεχώσουν τις κατασταλτικές μηχανές που θωρακίζουν την εύρυθμη λειτουργία της κοινωνικής μηχανής.

Τα όπλα των μπάτσων λοιπόν δεν εκपुरσοκροτούν με δολοφονικές προθέσεις μόνο στην Ελλάδα, δολοφονούν 15χρονους στην Τουρκία επειδή συμμετείχαν σε αντικυβερνητικές διαδηλώσεις, δολοφονούν 16χρονους στην Ιταλία επειδή δεν σταμάτησαν σε τροχαίο σήμα της αστυνομίας, δολοφονούν μητέρες και παιδιά στην Παλαιστίνη, δολοφονούν δεκάδες αφροαμερικανούς στις ΗΠΑ με καθαρά ρατσιστικά κίνητρα, δολοφονούν μετανάστες στα προάστια της Σουηδίας, δολοφονούν νεαρούς στις φτωχογειτονίες της Αγγλίας, δολοφονούν κατά' εξακολούθηση και κατά συρροή σε όλες τις γωνιές του πλανήτη για να επιβάλλουν την κοινωνική ειρήνη.

Και αν τα παραδείγματα που έφερα είναι γνωστά καθώς έχουν συνδυαστεί με μικρές και μεγάλες εξεγέρσεις ως αντίδραση στις κρατικές δολοφονίες δεν παύουν να αποτελούν μια απλή σταγόνα σε σχέση με την καταιγίδα των δολοφονικών πογκρόμ που εξαπολύουν τα σώματα ασφαλείας για να υπερασπιστούν την καπιταλιστική κυριαρχία.

Αν κλείσουμε τα αυτιά μας και τα μάτια μας στην ακατάπαυστη ροή της κυρίαρχης προπαγάνδας μπορούμε να αφουγκραστούμε τους χιλιάδες ανώνυμους θανάτους στα αστυνομικά τμήματα, στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα ψυχιατρεία και τις φυλακές, στις εμπόλεμες ζώνες της Μέσης Ανατολής, στα εργασιακά κάτεργα εξόντωσης των σύγχρονων σκλάβων. Μπορεί ο καθένας να ακούσει τις κραυγές των ανθρώπων που βασανίζονται μέσα στα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων, που αυτοκτονούν από απελπισία μέσα σε κάποιο χώρο εγκλεισμού, που θαλασσοπνίγονται στα παγωμένα νερά της Μεσογείου από τους λιμενικούς, που τσακίζουν τα σώματα τους στις μηχανές παραγωγής των πολυεθνικών στις χώρες του τρίτου κόσμου, που ισοπεδώνονται κάτω από τα χαλάσματα των τυφλών βομβαρδισμών των καπιταλιστικών αυτοκρατοριών.

Κατά συνέπεια όλη η κουβέντα που ανοίγει γύρω από την αξία της ανθρώπινης ζωής είναι στην

ρίζα της υποκριτικής και βαθειά προσβλητική.

Εμείς από την δική μας πλευρά έχουμε μια πολύ διαφορετική προσέγγιση γύρω από την έννοια του φυσιολογικού και την αξία της ανθρώπινης ζωής σε σχέση με το πως αυτά καθορίζονται από τις κυρίαρχες νόρμες.

Δεν θεωρούμε φυσιολογικό που οι άνθρωποι των δυτικών κοινωνιών τρώνε με απάθεια το φαγητό τους μπροστά στην τηλεόραση και παρακολουθούν πολεμικά αεροσκάφη να βομβαρδίζουν τυφλά τα εδάφη του τρίτου κόσμου. Αντίθετα θεωρούμε φυσιολογικό την μεταφορά αυτού του πολέμου στο εσωτερικό των αστικών κέντρων δημιουργώντας ένα πολιτικό κόστος στις δολοφονικές επεμβάσεις των κυρίαρχων υπερδυνάμεων.

Δεν θεωρούμε φυσιολογικό να βομβαρδίζονται άμαχοι ως μια πολεμική στρατηγική των κρατών για να τσακιστεί το ηθικό των των αντιστεκόμενων λαών όπως αυτός της Παλαιστίνης. Αντίθετα θεωρούμε φυσιολογικό να χτυπιούνται με κάθε μέσο όσοι χαμηλόβαθμοι ή υψηλόβαθμοι στρατιώτες επανδρώνουν στρατιωτικές επιχειρήσεις εναντίων αμάχων.

Δεν θεωρούμε φυσιολογικό το να παρουσιάζονται όλα αυτά ως ανθρωπιστικές επεμβάσεις των κυρίαρχων υπερδυνάμεων για την εξασφάλιση της ειρήνης. Δεν θεωρούμε φυσιολογικό που όλος ο πολιτισμένος κόσμος χύνει κροκοδείλια δάκρυα για τους νεκρούς στην Γαλλία ενώ τα ίδια κράτη και οι μυστικές τους υπηρεσίες που επεμβαίνουν πνίγοντας στο αίμα ολόκληρους πληθυσμούς είναι αυτά τα οποία αποδεδειγμένα εκπαίδευσαν, εξόπλισαν και χρηματοδότησαν το τέρας του ισλαμοφασισμού για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα τους, τέρας το οποίο όπως έχει συμβεί επανειλημμένα όταν αποκτάει δύναμη αυτονομείται και στρέφονται ενάντια στους ευεργέτες του.

Δεν θεωρούμε φυσιολογικό τα κοράκια των οικονομικών λόμπι να λεηλατούν τις πλουτοπαραγωγικές πηγές των αποσταθεροποιημένων χωρών στο όνομα της ειρήνης και της ανάπτυξης.

Θεωρούμε όμως φυσιολογικό να επιτεθούμε με κάθε διαθέσιμο μέσο στα αφεντικά, στους κρατικούς αξιωματούχους, στους τραπεζίτες, σε όσους κατέχουν θέσεις πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, σε όσους προστατεύουν με τα όπλα την δολοφονική κοινωνική ειρήνη, στους εκπροσώπους της δικαιοσύνης, στα στελέχη των πολυεθνικών εταιριών, σε όλα τα πρόσωπα και τις υποδομές που συντηρούν και αναπαράγουν ένα σύστημα που ευθύνεται για όλη την ασχήμια που υπάρχει σε αυτόν τον πλανήτη.

Αυτές είναι διαφορές που δεν θα μπορέσουν ποτέ να γεφυρωθούν μεταξύ τους παρά μόνο να συγκρουστούν μέχρι τέλους, είναι η εξέλιξη της εξέγερσης και της αντιεξέγερσης και η προωθημένη διαλεκτική που αναπτύσσετε μέσα σε κάθε στρατόπεδο.

Όσον αφορά την δική μας πλευρά με αυτό τον τρόπο δημιουργείτε ένα κενό ανάμεσα στα πεδία όπου οργανώνεται ο κοινωνικός έλεγχος και ανθίζουν τα ματωμένα λουλούδια της απάθειας, ένα επικίνδυνο κενό που στοχεύει να τσακίσει την οργανωμένη καταπίεση και την βία της εξουσίας, ο απρόβλεπτος παράγοντας, το στατιστικό λάθος στα διαγράμματα των τεχνοκρατών, ο απρόσκλητος καλεσμένος με την μορφή του εσωτερικού εχθρού που οργανώνεται, σπλίζεται και χτυπάει τους εχθρούς της ελευθερίας.

Αυτή είναι η διαρκής αναρχική εξέγερση και η φιλοσοφία της που μολύνει τον εξουσιαστικό ιστό εξαπλώνοντας την αναρχία στις μητροπόλεις του καπιταλισμού. Και είναι σαφές ότι ούτε συνθηκολογεί, ούτε υποχωρεί παρά μονάχα αναδιπλώνετε για να επιτεθεί ξανά και ξανά. Γιατί το όλα για όλα δεν είναι μια ακίνδυνη φράση γραμμένη σε έναν τοίχο, είναι το νόημα που συμπυκνώνει την ζωή εκείνων των συντρόφων αυτών και άλλων εποχών που έπεσαν μαχόμενοι τον εχθρό. Για αυτό και η διαρκής αναρχική εξέγερση θα συνεχίσει να πολιορκεί την κυριαρχία μέχρι ο τελευταίος εξουσιαστής να κρεμαστεί από τα έντερα του τελευταίου γραφειοκράτη.

Ξαναβρισκόμαστε λοιπόν στο σημείο όπου οι μαχόμενες μειοψηφίες ανατρέπουν την μαζική παραγωγή νομοτελειακών συμπερασμάτων, εκεί που όλα είναι εφικτά, εκεί που αιφνιδιαστικές εισβολές στο κατελιγμένο από την εξουσία έδαφος πλήττουν την στρατιωτική και πολιτική υπεροχή της.

Γιατί δεν αρκεί να μιλάς για αναρχία αν δεν εξασφαλίσεις την επιβίωση της μέσα από πράξεις ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο, την κοινωνία και τον πολιτισμό τους, γιατί η αναρχία πάντα θα είναι ένας πόλεμος χωρίς όρια κόντρα στις πιθανότητες των “ειδικών”.

Αυτό ήταν για μένα πάντα το διακύβευμα της σύγκρουσης, αυτή ήταν, είναι και θα είναι η μόνη σταθερή πηγή ανάλυσης της ιστορίας.

Ο Αλέξανδρος λοιπόν είναι πλέον αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της ιστορίας, δεν ξέρω να πω τι θα γινότανε αν είχαν εξελιχτεί αλλιώς τα γεγονότα, εξάλλου το αν δεν είναι τίποτα παραπάνω από τον εσωτερικό δαίμονα του πληγωμένου. Μπορώ όμως να πω για αυτό που ήταν ο Αλέξανδρος μέχρι να πέσει νεκρός από τις σφαίρες του μπάτσου. Στην μικρή μα περιπετειώδη ζωή του έζησε αυθεντικά, ήταν ένας νεαρός εξεγερμένος γοητευμένος με την ιδέα της αναρχίας σαν αυτούς που τώρα καταλαμβάνουν τα στενά της πόλης εκτοξεύουν μολότοφ στους μπάτσους και καίνε περιπολικά της αστυνομίας, ήταν ανυπότακτος και πεισματάρης, ήταν ένας άνθρωπος ειλικρινής με ευγενική ψυχή και ανιδιοτελή κίνητρα σε ότι και αν έκανε. Ήταν ένας άνθρωπος που ζούσε με ένταση τα πάθη του και τις απογοητεύσεις του.

Αγάπησε και αγαπήθηκε από πολλούς συντρόφους και θα είναι πάντα ένα σημείο αναφοράς για πολλούς ανθρώπους οι περισσότεροι από τους οποίους βρίσκονται αιχμάλωτοι στις φυλακές της δημοκρατίας. Και μπορεί να λείπει από κοντά μας αλλά ξέρω ότι συνεχίζει να καταστρώνει μικρές και μεγάλες ανταρσίες με τους δικούς μας νεκρούς, τον Μαουρίτσιο, τον Κάρλος, τον Σεμπαστιάν, τον Μιχάλη, τον Λάμπρο, τον Χρήστο και δεκάδες άλλους υπέροχους ανθρώπους που έφυγαν αφήνοντας ανεκπλήρωτα τα όνειρα τους.

Στο ερώτημα που ευλόγως διατυπώνετε γιατί πρέπει να ειπωθούν τώρα όλα αυτά η απάντηση είναι απλή.

Στο σύγχρονο περιβάλλον, όπου η ταχύτητα του ιστορικού χρόνου έχει εκτροχιαστεί, όπου τα γεγονότα αποσυνδέονται με ευκολία από τις συνθήκες που τα γέννησαν, όπου η πραγματικότητα αλλοιώνετε από τους παραμορφωτικούς φακούς δημοσιολόγων κάθε απόχρωσης, όπου η καθημερινότητα διαμορφώνετε ανάλογα με την εικόνα που πέφτει από τον ψηφιακό κόσμο μέσα στα κεφάλια των ανθρώπων, είναι αναγκαιότητα να κρατήσουμε ζωντανή την επαναστατική μνήμη, να γίνουν γνωστές όλες οι πτυχές της χωρίς να αφήνονται στην λήθη σημεία που θα βοηθήσουν

στην διαστρέβλωση της.

Καθώς νέοι κύκλοι ριζοσπαστικών εμπειριών ανοίγονται δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος για την επανεκκίνηση της αναρχικής εξέγερσης από την σύνδεση της με το σημείο αναζωπύρωσης της. Γιατί είναι κοινή παραδοχή ότι ένα κομμάτι της γενιάς των αναρχικών με τις μικρές και μεγάλες διαφωνίες τους που οπλίστηκε μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 και τώρα βρίσκετε κλειδωμένο στα κελιά των ελληνικών φυλακών είχε ως σημείο αφετηρίας της τις νύχτες όπου οι εξεγερμένοι βρισκόντουσαν πίσω από τα οδοφράγματα και η αναρχία ανέπνεε ζωντανή ανάμεσα στα κατεστραμμένα σύμβολα της εξουσίας.

Καθώς οι δικές μας ανατρεπτικές εμπειρίες απομακρύνονται από το πεδίο των καθημερινών μας βιωμάτων μέσα στην αιχμάλωτη καθημερινότητα που ζούμε, επιχειρούμε να δημιουργήσουμε ένα σημείο σύνδεσης και ταυτόχρονα μια νέα αφετηρία. Ένα σημείο σύνδεσης με τις ιστορικές και πολιτικές μας καταβολές, μια νέα αφετηρία που θα αποτελέσει το πεδίο συνάντησης εξεγερμένων που δεν θα κατέβει ευκαιριακά στον δρόμο αλλά θα συμβάλει στην δημιουργία μιας άτυπης πλατφόρμας συντονισμού και δράσης της αναρχίας, εκεί που η στρατηγική επιβάλλει την μονιμοποίηση της οργής, εκεί που η επαναστατική διαλεκτική επιβάλλει την ολόψυχη στράτευση στον απελευθερωτικό αγώνα.

Γιατί ο Μαύρος Δεκέμβρης δεν αποτελεί μια σκηνοθετική επανάληψη προηγούμενων εξεγερτικών γεγονότων αλλά ένα κύκλο αγώνα που συνδέει το παρελθόν με το παρόν αναζητώντας ένα μέλλον όπου η καθημερινότητα μας θα κατακλύζεται από πράξεις επίθεσης και ανταρσίας ενάντια στην εξουσία.

Γιατί αν και τα σώματα μας βρίσκονται έγκλειστα ανάμεσα σε τείχους και κάγκελα οι ψυχές μας βρίσκονται σε κάθε σημείο του πλανήτη που υψώνονται οι σημαίες της αντίστασης για έναν κόσμο ελευθερίας. Γιατί οι καρδιές μας εξακολουθούν πεισματικά να χτυπάνε στους ρυθμούς της άγριας ελευθερίας, δίπλα στους συντρόφους του αναρχικού αντάρτικου κινήματος στην Βραζιλία που πυρπόλησαν τραπεζικά υποκαταστήματα καλώντας και αυτοί με την σειρά τους σε έναν Μαύρο Δεκέμβρη, στους πυρήνες της FAI και στις αντάρτικες συντροφίες που περνάνε στην επίθεση, στους μαχητές της ελευθερίας που πολεμάνε τους ισλαμοφασίστες στα εδάφη της Ροζάβα, στους αναρχικούς συντρόφους που με ρίσκο και αυταπάρνηση βοήθανε στην ανοικοδόμηση του Κομπάνι, στους ταραχοποιούς της Μεγάλης Βρετανίας που εκδηλώνουν την οργή τους βίαια σπάζοντας τον ασφυκτικό κοινωνικό έλεγχο, στους αναρχικούς στην Ισπανία που χτυπιούνται από τις αντιαναρχικές επιχειρήσεις του ισπανικού κράτους, στους δρόμους της Χιλής όπου οι εξεγερμένοι συγκρούονται με τους μπάτσους και ανατινάζουν αστυνομικά τμήματα, στις πλατείες της Τουρκίας όπου οι σύντροφοι μας έχουν πληρώσει με την ζωή τους την αντιπαράθεση με το κράτος μαφία του Ερντογάν, στους συντρόφους που ανάψανε τις φωτιές της καταστροφής στους δρόμους των Βρυξελλών στο Βέλγιο. Παρ' όλες τις χιλιομετρικές αποστάσεις ο αγώνας μας είναι κοινός και μοιραζόμαστε την ίδια χαρά και τους ίδιους πόνους με όλους αυτούς τους ανθρώπους που διαχέουν το δηλητήριο της ελευθερίας στον εξουσιαστικό κοινωνικό ιστό.

Κάπου εδώ φτάνω στο τέλος αυτής της αφήγησης.

Αυτός ήταν ο Αλέξανδρος και αυτός είμαι εγώ. Δεν μετανιώνω για κάτι και εξακολουθώ να

πιστεύω ότι η μόνη αξιοπρεπής επιλογή στις μέρες μας είναι αυτή του πολύμορφου ανατρεπτικού αγώνα για την αναρχία. Για όλους τους λόγους του κόσμου η αναμέτρηση μεταξύ του κόσμου της ελευθερίας και του κόσμου της υποδούλωσης θα συνεχιστεί μέχρι εσχάτων.

Τιμή για πάντα σε όλους τους νεκρούς του απελευθερωτικού αγώνα!

Για έναν Μαύρο Δεκέμβρη!

Για την αναρχική αντεπίθεση στον κόσμο της εξουσίας!

Αλληλεγγύη και δύναμη σε όλους τους αναρχικούς αιχμαλώτους!

Ζήτω η Αναρχία!

Νίκος Ρωμανός

Υ.Γ Για να τελειώσει η κοροϊδία των τελευταίων ημερών με την υποτιθέμενη “φωτογραφική” τροπολογία της συμμορίας παλιάτσων του Σύριζα για τις εκπαιδευτικές άδειες ας ξεκαθαριστεί ότι εδώ και τρία χρόνια που είμαι φυλακή δεν έχω πατήσει ποτέ το πόδι μου εκτός και ούτε προβλέπετε κάτι τέτοιο αφού είναι φανερό ότι δεν υπάρχει περίπτωση να μου δοθεί άδεια από κανέναν εισαγγελέα είτε λέγεται Νικόπουλος είτε Περιμένη. Οπότε τα επικοινωνιακά τρικ του σύριζα είναι κινήσεις εκ του πονηρού για την καλλιέργεια θετικών εντυπώσεων σε όσους αριστερούς ψηφοφόρους του έχουν απομείνει και εκ του ασφαλούς αφού έτσι και αλλιώς σε ένα μήνα τελειώνει το δικαστήριο που με κρατάει υπόδικο και μου έχει γίνει πολύ ξεκάθαρο από την υπηρεσία της φυλακής ότι όσο συνεχίζω να βγάζω κείμενα και να “ενοχλώ” μέσα από την φυλακή πράγμα που θα συνεχίσω να κάνω γιατί δεν σκοπεύω να κάνω εκπτώσεις στην στάση μου το αποτέλεσμα θα παραμένει μονίμως αρνητικό.